

Arrest

nr. 140 059 van 2 maart 2015
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 5 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 14 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 19 november 2012 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 20 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst om naar terug te keren, maar hij legt geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven en toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt ook dat geen ouders meer heeft en ook geen andere familieleden die hem in zijn land van herkomst kunnen bijstaan. Hij verklaart dat hij daarom sinds 2001 bij zijn zus zou inwonen die voor zijn levensonderhoud instaat. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zijn zus kan hem in zijn land van herkomst verder financieel steunen door internationale overschrijvingen of betrokkene kan een beroep doen op de hulp van de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Réintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk de verwijzing naar de duur van zijn verblijf, zijn werkbereidheid, zijn vrienden- en kennissenkring en zijn inspanningen om Nederlands te leren, hebben betrekking op de gegrontheid en worden net als de andere elementen waarop als grand beroep wordt gedaan (namelijk artikel 3 en 8 van het EVRM) in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. De gemachtigde neemt op 5 augustus 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 20 augustus aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van L.M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A.A. (...) nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Sloveënie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

1.4. De verzoeker dient op 18 september 2013 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 oktober 2013 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 28 november 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is de derde bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf en maakte zich pas op 28.08.2008 kenbaar aan de Belgische autoriteiten door de indiening van een aanvraag 9bis. Bovendien werd hem op 27.09.2011 en op 05.08.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst om naar terug te keren. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dna ook niet weerhouden worden.

Betrokkene stelt ook dat geen ouders meer heeft en ook geen andere familieleden die hem in zijn land van herkomst kunnen bijstaan. Hij verklaart dat hij daarom sinds 2001 bij zijn zus zou inwonen die voor zijn levensonderhoud instaat. Vooreerst dient te worden gesteld dat de afstamming met zijn zus niet wordt bewezen. Verder worden er door betrokkene geen identiteitsgegevens van zijn zus meegegeven en aldus kan deze bewering niet weerhouden worden. Wat de bewering betreft dat hij geen ouders of familie meer zou hebben in het land van herkomst dient te worden opgemerkt dat deze niet wordt gestaafd en dus ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bewering dat hij nimmer op een menselijke manier zou kunnen inpassen in de huidige samenleving in zijn land van herkomst wordt eveneens niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

De elementen van integratie (sociale contacten in België, werkbereidheid, noties van de Nederlandse taal) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.6. De gemachtigde neemt tevens op 14 oktober 2013 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies). Deze beslissing, die eveneens op 28 november 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is de vierde bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer :

A.A.

(....) Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20.08.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 05.08.2013, hem betekend op 20.08.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker vraagt in twee afzonderlijke verzoekschriften enerzijds de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het bevel om het grondgebied te verlaten – beiden daterend van 5 augustus 2013 – en anderzijds de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod - beiden daterend van 14 oktober 2013.

Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht ten aanzien van het inreisverbod daterend van 14 oktober 2013 nauw is verweven met de behandeling van het beroep gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2013, betekend op 20 augustus 2013 – in die zin dat in het inreisverbod wordt verwezen naar dit bevel en waarbij wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omwille van de niet-uitvoering van het bevel van 5 augustus 2013 – lijkt het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen (gekend onder de rolnummers X en X) samen te behandelen en te berechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker heeft geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing van 5 augustus 2013 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het beroep voor wat deze beslissing betreft onontvankelijk is.

3.2. Verzoeker heeft verder geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van de vierde bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, waardoor het beroep voor wat deze beslissing betreft onontvankelijk is.

Rekening houdend met het gegeven dat het beroep gericht ten aanzien van de beslissing tot het afleveren van het inreisverbod, gelet op het gebrek aan een middel, onontvankelijk is en de beroepstermijn om een eventueel nieuw annulatieberoep in te stellen reeds is verstreken, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing hierdoor definitief is geworden. Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoeker daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen werd ter terechtzitting verzoeker de vraag gesteld welk belang hij nog meent te hebben bij huidig beroep tegen de eerste en derde bestreden beslissingen, met name de onontvankelijkheidsbeslissingen inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daterend van respectievelijk 5 augustus 2013 en 14 oktober 2013.

Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissingen waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en hem aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. (RvS, NTB 30 december 2014, nr. 10.989)

3.4. De raadvrouw van verzoeker geeft geen concrete toelichting over het belang dat zij nog meent te hebben bij de eerste bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Verder betoogt de raadvrouw dat verzoekers belang ten aanzien van de derde bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet mag worden ontnomen daar de vierde bestreden beslissing, met name het inreisverbod, een volgsbeslissing is van deze derde bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Een annulatie van deze onontvankelijkheidsbeslissing zou dan ook strekken tot een annulatie van het inreisverbod.

De Raad benadrukt dat de derde bestreden beslissing de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft en aldus genomen werd in antwoord op een aanvraag vanwege de verzoeker op grond van de specifieke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod is daarentegen gestoeld op het feit dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2013 dat hem op 20 augustus 2013 werd betekend en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Hoewel beide bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen en betekend, moet in casu worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod geen volgsbeslissing is van de eerste bestreden beslissing, maar wel van het bevel om het grondgebied van 5 augustus 2013, betekend op 20 augustus 2013, waaraan geen gevolg werd gegeven.

In tegenstelling tot wat de raadvrouw meent, leidt een nietigverklaring van de derde bestreden beslissing in dit geval op zich niet tot een nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Immers het terug openvallen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden beschouwd als een afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland. Het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan dus niet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod. Dit zou voorbijgaan aan de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

Uit artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt verder dat enkel het toekennen van de internationale bescherming (art. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod buiten werking kan stellen. Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks blijkt ook niet uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet.

Nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het **inreisverbod** gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend **inreisverbod** geen verblijfsmachtiging op grond van artikel **9bis** van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het **inreisverbod** is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, **opheffing** of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 8 juli 2014, nr. 10.638 (c), RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken ten aanzien van de bestreden eerste en vierde bestreden beslissingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast ten aanzien van de eerste en derde bestreden beslissingen, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang, en ten aanzien van de tweede en vierde bestreden beslissingen, bij gebreke aan enig middel.

4. Korte debatten

De beroepen zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaringen, wordt derhalve samen met het beroepen tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES